

Overweging 17e ZdhJ C 27 en 28 juli 2019

Genesis 18,20-32 Lucas 11, 1-13

Inleiding

Leer ons bidden Heer vroegen ze Hem toen zij zagen dat bidden van Hem een ander mens had gemaakt: een mens met uitstraling, vervuld van vrede.

Vandaag leren Jezus en Abraham ons bidden met woorden van toen, woorden die nog altijd gelden voor mensen van vandaag en morgen.

Zij bidden met aandrang, eigenwijs, en vol van geloof.

Overweging

Heer, leer ons bidden! De leerlingen zien wat het met Hem doet, dat Hij zich geregeld terugtrekt, dat hij met aandrang bidt en als Hij opstaat en terugkeert in de groep dat Hij dan een ander mens lijkt, met innerlijke rust en zekerheid.

Wat is bidden, wie bidt er nog en wat bid je? Bid je alleen als je in nood bent of erg verdrietig of als je heel blij bent, en hoelang werkt dat bidden dan door, gaan we vaak niet weer meteen over tot de orde van de dag? En als in ons bidden niet meteen antwoord krijgen, – voelen dat er niet een over en weer is – haken we dan af?

Is ons bidden in de loop der tijd niet ook anders geworden? Als kind vroeg je om een fiets, of maak opa weer beter, of maak een eind aan de ruzie of de oorlog, de honger. Wordt bidden in onze tijd niet vaker: God geef kracht en wijsheid of laat er toch wijze en charismatische leiders opstaan, mensen die een voorbeeld zijn voor iedereen?

Durven we nog te praten over, of elkaar te bevragen op ons bidden? Ik betrap mezelf erop dat ik niet zeg ik zal voor je bidden, maar ik zal aan je denken, of ik wens een hand in je rug.

Ik neem u mee naar Abraham in de eerste lezing. In het Joodse bidden lijkt er sprake van God als partner en tegenspeler. Abraham gaat heel ver, hij lijkt onbescheiden, eigenwijs en hij bidt met aandrang, verleidend, hij pleit niet voor zichzelf, met liefde voor de ander, zou dat het geheim van zijn succes zijn? Abraham stopt met vragen als er nog tien rechtvaardigen zijn, dat zou te maken kunnen hebben met dat er in de viering in de synagoge minimaal tien aanwezigen moeten zijn.

Abraham ontroert door zijn oprechte vragen en zijn vasthoudendheid, en mij raakt hij omwille van zijn vertrouwen en geloof ondanks alles wat hij heeft meegemaakt en om de toezeggingen hem gedaan, zoals het krijgen van een zoon, ooit.

Ook Jezus bidt met aandrang, Hij neemt er de tijd voor, hij trekt zich terug, je ziet dat het hem goed doet, dat er kracht in hem gevaren is, dat hij weet wat hij moet doen. Met verhalen kan hij verwoorden wat er in hem omgaat; je hem ziet hem doen waar hij in gelooft, en hoe hij hieraan vasthoudt tot het uiterste, tot de dood op het kruis.

Laten we luisteren we naar wat hij bidt...Dat het rijk van God zichtbaar mag worden in onze wereld, dat de hoop, de gerechtigheid in vervulling gaat, dat wij doen wat ieder mens recht doet, dat wij innerlijk vrij mogen worden van schuld die je verlamt om het goede te doen .Of je daarbij risico loopt, als je zo probeert te leven? Nou en of,

je wordt niet meer als toen aan het kruis geslagen, er wordt wel meewarig naar je gekeken, alsof je niet van deze wereld bent....Soms, in een gesprek een op een, zegt iemand wel eens: "dat jij dat kunt en nog doet", voel ik dan iets van heimwee naar de vroegere zekerheid of speelt er toch meer? zouden dat de momenten zijn waarop je samen kunt bidden, dat je woorden, verhalen vindt, om te vertellen en uit te stralen waarvan je leeft? Waarom je dingen móet doen of juist niet?

Allemaal weten we, voelen we aan als we eerlijk zijn, er zijn bewijzen genoeg, dat de problemen in onze wereld hoog oplopen, zo hoog dat je er moedeloos van wordt als je echt tot je laat doordringen wat er gebeurt. Is het uit overlevingsdrang dat we ervoor kiezen te leven met: zo'n vaart loopt het nog niet, de techniek vindt oplossingen, de vluchtelingen, vreemdelingen dat zijn de zondebokken. Niet ik of wij, maar de overheden, de wetenschap moeten oplossingen aandragen?

Ik heb afgelopen week het boek gelezen over Greta Thunberg uit Zweden: *Ons huis staat in brand* over een meisje van 15. Ze kwam in het nieuws in september vorig jaar door een drie weken durende schoolstaking waarbij ze op de stoep ging zitten voor het Zweedse parlement om aandacht te vragen voor het milieu. Letterlijk ziek werd ze toen ze zich realiseerde hoe groot de klimaatproblemen zijn en hoe die problemen oorzaak zijn van armoede en vluchtelingstromen over de hele wereld. Ze zag hoe onze welvaart groeit ten koste van de lageloonlanden, onze afval en CO2 daar achterlatend, en dat wij die het geld hebben, dat wij maatregelen kunnen nemen, en verder leven of ons niets kan gebeuren.

De armste helft van de wereldbevolking is slechts verantwoordelijk voor 10 % van de totale CO2-uitstoot en als de rijkste 10 % het uitstootniveau zou verlagen tot het gemiddelde in de Europese Unie, dan zou de uitstoot in de wereld met 30% afnemen.

Greta werd ziek, gepest op school, ze is autistisch, ze ziet anders, ze laat zich niet afleiden, ze kan niet stoppen met denken. Ze zegt: volwassenen zeggen voortdurend: Wij moeten jonge mensen hoop geven."Maar ik wil jullie hoop niet. Ik wil dat jullie in paniek raken. Ik wil dat jullie iets gaan doen. Ik wil dat jullie handelen zoals jullie in een crisis zouden doen, dat jullie doen alsof ons huis in brand staat.

Niet alleen Greta werd ziek. Deze week was er in de media aandacht voor het feit dat 5 % van de kinderen vanaf een jaar of elf slaapmedicatie slikt. Steeds meer kinderen krijgen ADHD en passen niet in het huidige onderwijssysteem. Steeds meer mensen gaan naar een psycholoog, een coach, staan aan de kant, worden niet gezien omdat ze niet meer kunnen bijbenen waarvan men zegt dat onze maatschappij dat vraagt..

Of ik pessimistisch ben, ja, en ik ben ongerust, maar misschien nog niet bezorgd genoeg om net als Greta om op te staan, misschien is mijn geloof niet groot genoeg, mijn vertrouwen te gering, wil ik me nog niet overgeven aan Uw Rijk Kome

Wij proberen God te beïnvloeden in ons bidden of we bidden helemaal niet,

misschien moeten we samen leren bidden, ons samen en openlijk durven afvragen hoe we met de eenvoudige maar moeilijke opdracht in Jezus' voetspoor moeten gaan.

Wat betekent de Bergrede, de barmhartige Samaritaan voor mij? Wat houdt de armoede in

de wereld in stand, wat doen we structureel aan armoede, aan de economische orde in de wereld, de sociale rechtvaardigheid, de gevaren van populisme?

Hoe stellen we ons te weer tegen vluchtelingenangst en vreemdelingenhaat?

Geloof ik, geloven wij in dat we mosterdzaadjes kunnen planten, dat we kunnen uitgroeien tot kleine plekken van hoop, waar wel gebeurt waar Greta de wereld toe oproept. Geloven we dat we als we met twee of drie in Zijn naam bijeen zijn, dat we de wereld kunnen veranderen?

Dat God gebeurt als we het kwaad in de wereld niet langer ontkennen, omzeilen, maar dat als we het kwaad in de wereld durven omarmen, in de ogen durven zien, dat er dan gebeurt wat nu onwaarschijnlijk, onbereikbaar, onmogelijk lijkt?

Er bestaat in ieder van ons een broos weten dat het anders kan

en dat je dat van ene moment op het andere kunt zien,

en dat dat een spoor van God is,

en een oermenselijk verlangen van alle tijden.

Je loopt risico, dat lopen we allemaal op termijn, niemand uitgezonderd

maar als wij nu eens hier,

een nieuw begin,

dat we brood worden voor elkaar

dat we doen wat we zeggen in de voorbede

in het Onze Vader

dat de naam van God zichtbaar wordt,

dat er gerechtigheid gebeurt,

dat we

eigenwijs en vasthoudend durven zijn ... *Amen*